

KAVARPARK

AVAGY RAKTOK, AHOGY AKARTOK

ÍRTA: RITTINGER GYÖZÖ

Szereplők

ÖRGRÓF JUHÁSZ,
Hostague család feje, egykoron Dánia
hercege
DÁNIEL HOSTAGUE, világfi
KRIZANTÉN, Dániel felesége
GULIVER HOSTAGUE, nyelvész,
labdazsonglőr, birkózóbajnok
ALEXANDER HOSTAGUE,
a Hostague család könyvelője
VIKTORINO HOSTAGUE,
a családi vállalkozás mindenese
KATHE, udvarhölgy
THOMAS, Kathe féltékeny kedvese
FERMIÓNA, udvarhölgy, Kathe legjobb
barátnéja
LÁSZLÓ, a Hostague család tanácsadója,
szenvédélyes autógyűjtő
HAMSTETTER, íródeák
RANDOLF, íródeák
SÁLMÁNCZY KÁLMÁN, szerzetes
PETER De POMIX,
a Tartalmlet ház feje
ADAM SANTIAGO, a Tartalmlet ház
biztonsági főnöke, Pixonia hercege
DURVNYÉK, Pixonia fiatalabbik hercege
PALERM, a Tartalmlet ház száműzöttje
KOVÁCS, a Lóistálló intézője
FELFÖLDY, Kovács segédje
MECSEKY, auditor, ellenőr
ALMÁSY, portás
GÉZA liftes
JÓZSUA, építésvezető
HÁRY, ügyfél

Játszódik a második évezred hajnalán, Budapesten a Hostague és a Tartalmlet család közös rezidenciáján, mely egyben színhelye a Hostague család üzletének. Olyan korban, ahol immár a technika az úr, s már az is csoda, ha valaki megérti, ki-mivel keresi a kenyerét.

ELSŐ FELVONÁS

1. SZÍN

*Korán reggel Géza sepreget a gazdasági
bejárat előtt, mikor teherautó érkezik.
Józsua, a sofőr kiszáll, majd Géza felé
indul*

JÓZSUA Szép jó reggelt Urambátyám!

GÉZA A reggel még szépnek szép, de jónak már nem mondanám, meg aztán sem ura, sem bátyja nem vagyok senkinek e világon.

JÓZSUA Tán megzavartam valamiben, hogy köszöntésemre nekem válaszul ily fogadtatás dukál? Ahogy nézem magának sem osztott nagyon más sorsot az Ég, mint nekem. Aki más portáját söpörgeti, az sem lehet különb, ki építi ezeket a falakat.

GÉZA Ez bíz csak részben igaz. Nem az számít kinek a kertjében végzed munkád nap, mint nap, hanem az, hogy közben kinek képzeled magad.

JÓZSUA Bolond beszéd ez én mondom. Nem az embert teszi a ruha, hanem fordítva, s mi táncolunk, ahogy fent füttyülnek, s füttyülnek, hogy mi táncoljunk. De ne rágódjunk tovább! Mi

lent vagyunk, s van ki fent, s ez így lesz,
míg világ a világ.

GÉZA Hanem, mi járatban van erre felé?

Biztosan nem hiába fecsérli rám az
idejét.

JÓZSUA Ez így igaz. Bár nem igazán
tudom fecsérelni, mi nem az enyém. Ha
rendelkeznek időmmel, mondhatnám,
hogy azt teszem, mi tetszik. Azonban
nekem sosem fogy el a teendőm, éppen
ezért nem is rohanok elébe, hogy aztán
mókuserékbe kerülve döbbenjek rá,
hogy nincs már többé kiút sehova.

GÉZA Akkor had találom ki; maga
szakmáját tekintve minden biztonnyal
építőmunkás.

JÓZSUA Fején találta a szöveget,
Urambátyám! Ma építetek valamit, s
holnap lebontok, már ha nem dől össze
magától, mit előzőleg összeraktam. De
nem panaszkodom, van, ki dolgozzon,
én csak irányítom, mint ahogy engem is
irányít valaki. Ha valami nem passzol a
megrendelőnek, annak okát valamelyik
kárára majd utólag kiokoskodom, de
nem csavarom tovább a szót, hanem
kibököm egyenest; ez a Hostague ház?

GÉZA Ez bizony.

JÓZSUA Akkor célomnál vagyok
csakugyan.

GÉZA Ha már megvan a célja, mi lesz a
következő?

JÓZSUA Valóban, egy célt egy másik
követ. Előtte azonban mondjon valamit
ezekről a népekről itt. Jól jöhet az, ha tud
valamit arról az emberről, kinek a házát
építi, vagy épp rombolja.

GÉZA Én nem tudok túl sokat, mi a házban
zajlik, de meg kell vallanom, nem is
vágyok rá túlzottan. Nem értem ezt a
világot, e házat, s mi benn zajlik
egyhuzamban, de elmondom, mit én
tudok. E ház részben Hostague, részben
Tartalmlet s van ki e két család között
rekedt. Hoznak ide olyan gépeket, mik
sípólnak, csipognak, villognak,

egyszóval számítógépet. Nagy dobozokban jönnek, szépen csomagolva, s ócskavasként, megfakulva kerülnek a szeméthalomra.

JÓZSUA Elég nagy bolondságnak tűnik ez így első hallásra.

GÉZA Valóban az, egy örök körforgás, melynek innen letről nézve sem eleje sem vége. Én csak csendes szemlélője vagyok, ahogy az újból s szépből hogyan lesz nem kívánatos hulladék. Nekem jut előbb a papír, mit hordhatok el valamerre, de annak előtte az állandó hurcolás. Megjön a sok doboz, nekem szólnak s én viszem fel lifttel, majd hozom le, mi már üres. Akik itt dolgoznak, bontják a dobozt, mint karácsonykor az ajándékot a kíváncsi gyerek, s unak rá rögtön, ha jön az újabb dobozsereg.

JÓZSUA Ez minden, mit itt tudni érdemes?

GÉZA Nem, közel sem. Ez csak egy dolog, mi itt zajlik rendszeresen. Ebből még nem futná kastélyra egyiküknek sem. Merthogy két ura van a háznak, s ez, mit előbb mondtam főleg a Tartalmletek kedvtelése. A Hostague család mások gépeit gyűjti.

JÓZSUA Mi végre ez a felhalmozás?

GÉZA Mint mondtam, nem értek hozzá, de a lényeg, hogy amit idehoznak, azt jól összedrótózzák. Így nem csak itt van fizikai valójában, hanem jelen van az egész világon. Ezért kap pénzt a Hostague, hogy itt tartson valamit, mi nincs itt teljesen, hisz a hálózaton mindenhol jelen van valamilyen szinten.

Almásy érkezik meg

ALMÁSY Mi járatban, fiatalember?

Elmulasztotta a raportot főbejáratnál. Itt nem lézenghet senki, kinek nincs erre engedélye.

GÉZA Akkor én megyek is, még van egy kis dolgom a templomban.

Géza el

ALMÁSY Na jöjjön fiatalember,
beengedem magát a főbejáraton, amint
meggyőződtem róla, hogy sem sántikál
semmi rosszban.

Almásy elkíséri Józsuát a főbejárathoz

2. SZÍN

*A rezidencia portája. Nagy, üvegezett aula.
A bejáratnál portásfülke, A körforgó-
személyfelvonó előtt egy bőr
ülőgarnitúra. A portásfülke előtt Józsuá,
akinek adatait éppen Almásy próbálja
meg beírni a számítógépbe sokadszor,
miközben sűrűn káromkodik.*

*Az oldalajtón észrevétlenül Kovács érkezik
Felföldyvel.*

KOVÁCS Jól van, nem vett észre a
perzekutor. Kezdem hinni, hogy tervem
sikerülhet. Figyelj jól, Felföldy fiam,
arra, mit mondok neked, mert azt betű
szerint kell véghez vinned, ellenkező
esetben életed végéig a lóistállót fogod
tisztítani.

FELFÖLDY Ígérem, megteszek mindent,
mit meghagy nekem. *(bajszá alatt, hogy
Kovács ne hallhassa)* Bár nagyon kell
figyelnem arra, mit nekem mond, mert
hosszú mondataiban igen kevés a velő
ám annál több a cifraság, mellyel azt az
igen keveset olyan nagy gonddal köríteni
szokta.

KOVÁCS Van tán valami mondanivalód, mi
előkívánkozná belőled, mielőtt beavatlak
legfőbb és legföltettebben őrzött
tervembe?

FELFÖLDY *(zavartan)* Ugyan, mi lehetne a
fejembe olyan, mi fontosabb lenne
annál, mit maga mondana nekem.

KOVÁCS Azt én nem tudhatom, bár való igaz, én is kevés olyat tudnék mondani magamnak, mi fontosabb lehet annál, mit most én kívánok tenéked mondani.

FELFÖLDY Megtenné a kedvemért, hogy ezegyszer kevésbé csüri a szót, mivel legmélyebben arra vágyom, hogy segíthessek magának, *(félre)* s legkevésbé sem kívánnám lóistállóban eltölteni legszebb éveimet.

KOVÁCS Jól van no. Ez egyszer megpróbálom megállni, hogy kellőképpen színezzem a szavak nyers jelentését itt-ott közbeszúrt, festékként szolgáló szóvirágokkal.

FELFÖLDY Ez már a veleje lenne, vagy még csak a cifra?

KOVÁCS *(sértődötten)* Ha folyton közbevágsz, sohasem jutok végére annak, mibe belekezdtem. Én igazán szívembe zártalak ezalatt a rövid idő alatt, mióta magam mellé vettelek, hogy megtanulhasd a kereskedés minden csínját-bínját, de az ég szerelmére kérlek, ne tedd tönkre eme nagyszerű előmenetelt azzal, hogy megszabd nekem, mit és miként mondok. Nekem egyetlen és legfontosabb fegyverem a beszéd, mely egyaránt szolgálja megélhetésemet, s legfőbb szórakozásomat. Mit érne-e világ, ha nem használhatom kedvemre eme isten adta tehetségemet? Ha valóban színház az egész világ, s színész benne minden nő s gyerek, akkor miért ne játszhatnék benne kedvemre bármilyen szerepet?

FELFÖLDY Játshat, s bizonyára tetszene is e darab nekem, ha csak néző lennék, s nem az, kié ebből egy szerep.

KOVÁCS Nem öncélú ez a játék, hanem ezáltal pallérozom elmédet, hogy olyan magaslatokra törhess, mint én.

FELFÖLDY Hogy lehessen majd a lóistálló intézője?

KOVÁCS *(kis szünet után)* Rendben, halld hát, hogy miért is osonunk most itt. Pár

héttel ezelőtt, amikor elvégeztem az év végi elszámolást, réműlettel kellett felfedeznem, hogy valami nem passzol. A mérleg nyelve sajnos a hiány irányába billent. Mint jó intéző nekem kötelességem volt ezen mérleget egyenesbe, de inkább pozitív irányba billenteni. Számba vettem mi tehető pénzzé, majd kerestem rá vevőt. A vevő ugyan nem akart az elején kötélni állni, de végül addig beszéltem s győzködtem a felkínált üzlet által kecsegtetett előnyökről, hogy végül csak meghajlott az akaratom előtt. Ezzel véget is ért volna a megpróbáltatások sora, mivel az így szerzett summa bőven futott volna, hogy betömjem vele a könyvelésben támadt lyukat, azonban rászedtek.

FELFÖLDY Önt rászedték? Hogyan lehet lyukat beszélni az ön hasába? Már megbocsásson, de ez legalább annyira képtelenség, mint egy jókora sajtból kienni a lyukakat, s jóllakni velük. Szavát szegte a vevő tán?

KOVÁCS Inkább önmagammat szedtem rá. Úgy sétáltam bele saját csapdámba, mint ahogy egy kezdő internetező belekavarodik az ingyen letöltések végtelenségig előugró ablakaiba. Én, kinek hat számjegyű az ICQ száma, olyan hibát vétettem, mit egy kezdő üzletember is csak alig. Olyan hevesen és csábítóan állítottam be az üzletet a vevő számára, hogy közben meg is feledkeztem arról, hogy nekem is meg kellene érje valahol a végén. Így lettem saját zsenim áldozata, s adtam el az egész épületet pár iroda helyett.

FELFÖLDY Maga eladta valakinek a Hostague és Tartalmlet családok ősi birtokát? Jól értettem, vagy csak felfogóképességem bizonyult lassúnak, hogy kövesse szavait?

KOVÁCS El bizony, a környező birtokkal együtt. Most azonban már késő ezen keseregni. Elég, ha egész életemen

keresztül hordozom lelkemben ezt a keresztet. A szánakozás órája azonban lejárt. Cselekedni kell. Hosszas gondolkodás után úgy döntöttem, hogy rendbe teszem, amit elrontottam.

FELFÖLDY Van talán más út is, mely kivezethet innen?

KOVÁCS Akad azért még néhány. Egyszerűen odébb is állhatnék, nem törődve mindazzal, mit tettem. Bár akkor ott maradna lelkemben a seb, mely kinyílhat újra és mérgezne örökre. Balszerencsémre a szerződés, mi árulkodik a tényről, hogy ezen épület immár nem tulajdona sem Hostague-nak sem Tartalmletnek, jelenleg Juhász irodájában hever. Szerencsémre megtudtam, hogy auditor érkezik a napokban a birtokra, hogy megnézze minden rendben van-e, s érdemes-e a ház a legújabb kutyabőrre. Újabb címeket halmozni a régiék mellé, s bizonyítani, hogy érdemesek rá, ez afféle úri passzió manapság.

FELFÖLDY Nem új ez, uram! Csak az időkhöz mérten változik nevük, és szerepük, de hivalkodás, mi céljuk, változatlan.

KOVÁCS Mindegy, ez most kapóra jön a bajban. Kiadod magad auditornak, s ezen álca alatt Juhász irodájában férközve észrevétlenül visszaszerzed elhibázott szerződésemet.

FELFÖLDY És ha felismer?

KOVÁCS Az nem lehet! Hisz nem találkoztál még vele.

FELFÖLDY Miért mutatná meg nekem a szerződéseket?

KOVÁCS Éld át szerepet! Mint auditor mindenhez hozzáférhetsz. Csupán kérdezz rá a szerződések helyére, mintha misem volna természetesebb, majd ha egyedül maradsz, gyorsan találd meg és csend el.

FELFÖLDY Rossz érzés fog el ettől, hiszen nem tudom, mi fán terem egy ilyen

auditor. Mi dolga? Hogyan viseltetik mások iránt? Ha netán kérdeznek tőlem valamit s én rosszul felelek...

KOVÁCS Balgaság ezen rágódni. Az auditort nem kérdezik, ő az, ki kérdez. Vizsgálódj, színlelj érdeklődést minden iránt, mivel szembetalálkozol! Keress mindenben hibát, s ha ékes szóval kibúvót találnak, kérdezz rá újra!
(*Józsua közelít hozzájuk*) Most már azonban menj! (*Belöki a felvonó fülkéjébe Felföldyt és eltűnik*)

3. SZÍN

*A Hostague és Tartalmlet ház konyhája.
Kathe reggeli kávéját issza, amikor
belép Fermióna.*

FERMIÓNA Jó reggelt, barátném! Már ébren ilyen korai órán?

KATHE Viszont kívánom mind e szépet neked! Valóban korai még ez óra, szemem még le-leragad. Fejemben zúg még a tegnapi vigadalom, zene s mindenki, az egész pezsgő, pergő társulat.

FERMIÓNA Azt meghiszem, hiszen igen jól érezted magad, s persze én is. Olyan szép volt minden, azok a fények s persze a fiúk, kik ott voltak. Bűnös dolog az élettől, hogy nem hagyta megfagyva a tegnapi esti utolsó pillanatot, hogy maradjon minden örökké ugyanaz.

KATHE Csitt te lány, miféle fiukról fantáziálsz? Nem volt ott fiú, csak mi ketten, két kedvesünk, s az a nagyszerű hangulat.

FERMIÓNA Valóban, ha mérleget vonunk a tegnapi bál után, nem volt ott más csak két jó barátné, s velük egy-egy élettárs, ám én úgy figyeltem mégsem ilyen egyszerű ez a végelszámolás. Este nem szóltam neked ezért, hisz úgy gondoltam, oka van finom cicázásodnak, mit mimeltél egész estén át.

KATHE Én cicázni? Bolondságokat beszélsz, most már egész bizonyos, talán mégsem pihented ki magad teljesen az esti bál után, s képzeleted játszik veled emlékképeket vetítve fejedbe, mik nem is történtek meg, csak benned kavarodva állnak össze történetté, mit mesélsz nekem ily átéléssel.

FERMIÓNA Nem bántani akarlak, félre ne érts, de mint harmadik fél, láttam valakit, aki bizony helyet kapott szívedben, ha csak egy este erejéig is Thomas mellett, s hidd el nekem, ez nem is lehet vitás.

KATHE Megdöbbenek szavaid, de szemedben látom, nem tréfálsz. Most már azonban meséld el nekem nyomban, mi olyat tettem, mellyel helyet adhattam szívedben kedves Thomasom mellett, ha csak ideig-óráig is valaki másnak, kinek nem akartam.

FERMIÓNA Jól van, jól van, eléd tárom hát a történeteket, mik ezek szerint szemed, s főleg szíved előtt teljesen rejtve maradtak a lüktető estében. Minden a vacsoránál kezdődött, mikor elénk tették azokat a pompás étkeket. Számban még mindig érzem ízét annak a sok tengeri csodának.

KATHE Tengeri csodának nem nevezném, inkább furcsaságnak. Polip, kagyló s efféle étkek. Nem értem, hogy bírod megenni ezeket?

FERMIÓNA Én igen-igen kedvelem, de ne kanyarodjunk a lényegtől el egészen. Te s én habkönnyű étkeket ettünk, míg pártjaink nehezet s zsírosat faltak, erre határozottan emlékszem. Ekkor csendült fel a zene, s mi táncra hívtuk őket hasztalan, hisz egészen elnehezült testük attól mit olyan nagy élvezettel fogyasztottak. Kétszer váltak rabjává a sülteknak s nagy oldalasoknak. Egyszer, míg szemük kívánta, s utána, mikor eltelték már vele egészen. Így hagytuk magukra őket az asztalnál, hisz a

felcsendülő zene már csalogatott minket
a táncosok hadánál.

KATHE Igen, emlékszem egészen, míg
szerencse, hogy napokkal előtte
betörtem már új s máig legkedvesebb
cipellőmet, így aztán nem ő tört meg
tánc közben engem.

FERMIÓNA Valóban, azt a szép
hosszúorrút, mi olyan édesen görbül
felfelé hegyénél. Ahogy ott táncoltunk,
lett rád figyelmes az a srác. Addig csak
félénken állt a parkett mellett, figyelve
minket, ahogy testünk együtt mozdult
ütemre, csípőnk lágyan hullámozott a
zenére.

KATHE Erre már nem emlékszem. Ki volt
az, ismerem?

FERMIÓNA Te ismernéd? Nem, nem
hiszem. Én is csak valahonnan távolról.
Akkor jött oda hozzánk s táncolt velünk
együtt pár számot. Teljesen megélnékült,
s az addigi szerénységét mintha elfújták
volna egészen. Sűgött is füledbe pár
szót, mi is mosolyra fakasztott téged.

KATHE Istenem, ebben még nincs semmi
cicázás, mit az elején felrőttál nekem.

FERMIÓNA Ebben még nincs is, de azt
akkor nem láttad, amikor ő elment, majd
kevésre rá visszajött, majd búcsúzóul
egy papírdarabkát csúsztatott kabátod
zsebébe.

KATHE Papírdarabkát? Azt meg mi végre?

FERMIÓNA Úgy látom, valóban nem vág
az eszed néha, amikor olyan egyszerű az
egyenlet. Vegyük át együtt, az egyenlet
egyik oldalán adott két pár, majd
egyszerűsítés után marad két, látszólag
egyedülálló lány, mihez hozzáadódik
egy magányos fiú s az ő olvasatában már
adott is a végeredmény, mi hirtelen jött
szerelem, mi mindent elhomályosít
ezután.

KATHE Ugyan már, jó Fermiónia, megint
ismétlem önmagam s azt mondhatom, túl
élénk a fantáziád. Nincs férfi, ki ily
könnyen szakad el a valóság talajától,

csak, mert táncolt velem pár pillanatig
csupán.

FERMIÓNA Már hogy ne lenne, nézz
magadra. Önmagadban is veszélyes vagy
egy férfi szívére, nem beszélve arról, ha
együtt mutatkozva osztjuk bájainkat. Így
van ez, még ha önzésből, vagy
szerénységből nem is kívánod belátni a
tényt, könnyen elcsavarjuk bárki fejét. A
férfiember működése egyszerű.
Egyszerűbb, minthogy tovább lásson
annál, mit felkínál a nő, s ha lépésére
valamiféle bátorítást lát, azonnal
ostobaságot csinál. Nálad ront a
helyzet, hogy nem fogadod el aényt,
hogy a természet fegyverrel ruházott fel,
mit nő fortéllyal fokozol tovább, mi
aztán férfiszívekben dönti romba
vágyakozások sorát.

KATHE Vonuljak tán kolostorba? Nem
osztom mindenkinek bájaim, s ha valaki
félreért, tanuljon kárára, s ne menjen
ostoba érzései után!

FERMIÓNA Hasonlatos ez ahhoz, mint
mikor előtted egy gazdagon megrakott
ráksalátás tál. Nyál fut össze szádban,
mit épp eszed nem vezérel, s ösztönöd
bábuként rángatja tested.

KATHE Csak annak testét, ki szereti eme
tengeri vackokat étékként megenni.

FERMIÓNA Mindegy, a történetnek vége,
zsebedben ott egy papírdarab, melyet
egy vágyakozás szült, ami ezek szerint
viszonzatlan marad.

KATHE Egyszerű receptje a bajnak,
mindjárt olvasatlanul tépem össze a
cetlit, s minden marad úgy azután, ahogy
eddig haladt.

Kathe kabátja zsebében kutat

KATHE Azt hiszem a kúra várat magára,
mert nem azt a kabátom hoztam, mi
tegnap rajtam volt s egy bálban
mindenképpen jobban mutat.

FERMIÓNA S mi van, ha Thomas találja meg a papírdarabkát, s félreértve jelentését haragra gerjed?

KATHE Nem úgy van az, ő nem olyan, ki dolgaim közt kutat. (*elgondolkozva*) Bár ha jobban meggondolom, ma tisztítóba küldtem a jó Thomast, s ami fontosabb, vele kabátomat.

FERMIÓNA Micsoda balszerencse, ha kiüríti a zsebeket, egy telefonszámot talál, s ami rosszabb talán valamiféle szerelmes levelet.

KATHE Igaz, azonnal közbe kell lépnem, hisz ha megtalálja, első útja nyomban ide vezet.

Fermióna és Kathe elsiet. Alexander és Dániel érkezik bögrével kezében.

ALEXANDER (*Kathe és Fermióna után szól*) Mi az lányok, tán ily terhes jelenlétem nektek?

DÁNIEL Hagyd, Alexander! Biztosan valamiféle női dolog, mit mi nem érthetünk, épp ezért orrunkra nem kötik.

ALEXANDER Lehet női praktika, de inkább csak akkor érzik jól magukat, ha nem látnak engem közelükben, s nem kell hallgassák azt, mi kikíváncozik belőlem.

DÁNIEL Való igaz, néha nem válogatod meg eléggé szavaid, mik pengéként hatolnak a lélek rejtett bugyraiba.

ALEXANDER Kinek túl élesek szavaim, az inkább hallgassa másét, s én is megállom, hogy nem intézek hozzá beszédet. Ki meg ennek ellenére meghallgat, viselje minden következményét, mit ez okozhat. Fermióna és Kathe amúgy sem kedvel túlzottan, tudom én, de nem foglalozhat. Tudnék olyan sebet ejteni mindkettő szívéen, hogy inkább kívánnának, mint húzódoznának.

DÁNIEL Biztosan, de beszéljünk inkább másról e szép reggelen, s töltsük gőzölgő

kávé kortyolgatásával. Ez biztosan felfrissít, s megújultan vethetjük bele magunkat munkánkba. *(Nyújt egy gőzölgő csészét Alexander felé)*

ALEXANDER Néha csodálkozom, honnan-e nagy nyugalom, mi belőled árad, barátom. Sőt, meg kell mondjam, ez néha bosszant. Nem lehet olyan forrás, miből ennyire árad a megnyugvás, nap, mint nap.

DÁNIEL Már miért ne lenne? Megvan mindenem. Otthon nőm, ki vár. Házam, mi épül. Végül gyermek, ki pár hónap múlva meglátja a napvilágot. Ha ez nem elég forrás, hát nem tudom mi.

ALEXANDER S a munka? Erről nem szóltál. Ahogy marja egymást Hostague és Tartalmlet, tán ez is forrás, miből a megnyugvás árad?

DÁNIEL Ez igaz, ez valóban okoz egy ki zavart, de nem sokat. Bár néha ez is szórakoztat. Ez is egyfajta játék, mellyel elűtjük az időt, s ha lehet, én annyira nem ásom bele magam. Ma amúgy is meglátogat nőm, ő majd elfeledteti a bosszúságokat.

ALEXANDER Krizantén asszonyság eljő a birtokra? Ez érdekes, régen láttam. Mesélj róla! Ahogy én gondolom, már szépen gömbölyödik.

DÁNIEL Valóban, meglátszik már a gyerekáldás. Büszkén hordja a terhet, mi nem is teher, hanem édes csoda.

ALEXANDER De bizonyára panaszkodik néha, mint más nő is ilyen állapotban. Bár ha emlékeim nem csalnak, kemény fából faragták.

DÁNIEL Úgy bizony, nem kell féltetni, szent igaz.

ALEXANDER Azért azt nem hiszem, hogy nőd elég elfeledni a sok bosszúságot, mit e ház áraszt. Meg kell hagyni, te külső szemlélő szemében nem vagy Hostague sem Tartalmlet. Ritkán vallasz színt nyíltan. Igaz, kibillenteni is nehéz ebből higgadt állapotból, mibe ringatod magad.

DÁNIEL Szívem Hostague, de minek fejjel menni a falnak, ha célodat máshogy is elérheted? Meg aztán ne feledd, kezem részben megkötve már családom által, s bár inkább öröm ez nekem, s nem teher, mégsem lehet jellemző rám a hirtelen, s meggondolatlan tett.

ALEXANDER Nem úgy, mint Viktorinot, kit úgy gyújt lángra egy-egy elejtett mondat, mint egy rakétát az apró szikra.

DÁNIEL Túlteng benne a feszültség, az már igaz. Hangulata hullámzik, mint az árapály. Néha magam sem tudom, mikor veszi fel a kesztyűt, mit egy Tartalmlet arcába vág. Bár néha Viktorinonak kesztyű sem kell, hogy haragra gerjessze saját magát.

ALEXANDER (*halkan*) Beszélük, hogy változás készülődik, mi bajt és jót is hozhat fejére. Juhász, ki egykoron Dánia hercegének mondhatta magát, talán visszaszerezheti elveszett hatalmát. Ha így lesz, személyében Viktorino talán pártfogóra talál, ám gyorsan alászállhat csillaga, ha kettejük közül Peter de Pomix kerül ki győztesen.

DÁNIEL Kár ezen rágódni. Mit hoz a holnap? Békét vagy háborúskodást? Annyi biztos, ki megbontja e kényes egyensúlyt a két ház között, elindít egy óriási lavinát.

Mindketten el. Hamstetter és Randolph érkezik

RANDOLF Mesélj nekem, Hamstetter cimborám! Mi vár rám a mai napon, miről tudnom szükséges, hogy ki ne essek a Hostague ház kegyeiből?

HAMSTETTER Valóban nem könnyű kedvére tenni a Hostague ház sarjainak. Egyszer kitüntetnek bizalmukkal, máskor szó nélkül megvonják azt. Elég egy kis hiba, vagy még az sem, s azt, mit tegnap még egyedül véghezvihettél, ma már csak felügyelettel szabad.

RANDOLF Eddig nem mondtam senkinek,
s te se mondd tovább, engem is zavar ez
a kiszámíthatatlan örület. Ám azt hittem
csak beképzelem mindazt az
ésszerűtlenséget, mi itt zajlik
egyfolytában, de most, hogy
megerősítést nyertem, csak nem lehet
olyan légből kapott ez az érzésem.

HAMSTETTER Ráadásul állandóan
valamilyen lehetetlen feladatot kapok.
Mint például számold meg az összes
csillagot, s ferd ki őket a szivárvány
színére, de csak akkor, mikor épp egyik
sem ragyog. S ha kész vagy e
képtelenséggel jutalmul csak azt kapod;
szép-szép, de az ott lehetne élénkebb
színű, nem ilyen kopott.

RANDOLF Néha én sem tudom, hogy mi
lenne a helyes cselekedet.
Meggérdezzem, vagy csak végezzem
érezésem szerint, talán rosszul, aztán
hallgassam a hibáim sorát? Néha azt
hiszem, egyre megy. Kérdezni sem
egyszerű, mert ahány Hostague, annyi a
felelet.

HAMSTETTER Ismerem ezt. Ott van
például Viktorino, ki csak felét mondja
el a feladatnak, másik fele fejében
marad, hisz ő úgy hiszi a te fejedben is
csak hasonló gondolat lehet.

RANDOLF No és Alexander? Róla mi a
véleményed?

HAMSTETTER Valamit tettem ellene,
mitől megorrolt rám, érzem
zsigereimben. Ő már az elején korhol
veled, meg se nézve, hogy mit végeztél
el abból, mit kioszt neked. Ha lenne még
inkvizíció, rögtön kerékbe is törne, csak
azért, hogy majdan ne téveszd szem elől
a rád rótt feladatot. Guliver sem kíméli
az embert, ha tehetné, rád róna minden
teendő, mi éppen fejében forog.

RANDOLF Bajnak másik nagy forrását meg
kihagytad, cimbora. Ott van az ügyfél is,
ki nem rest soha, ha be kell jönni egy-

egy pásztorórára, mit gépével tölthet el
édes kettesben a Hostague gépteremben.

HAMSTETTER Igen, való igaz. Én is
megrökönyödöm néha, mennyi ideig
dajkálják masinájuk, s mindezt itt,
amikor ebben az összedrótózott világban
tehetnék ezt mérföldekkel távolabbról,
kényelmesen, hasukat süttetve a napon,
vagy akár egy ópiumbárból, mámorosan.

RANDOLF Épphogy a mámor az, mi itt
tartja őket, mikor átszellemülve ülnek
egy idegen helyen, vagy éppen
ugráltathatnak valakit, ki masinájukkal
bíbelődik. S ha ez még nem lenne elég,
kereshetnek a kákán is csomót, hogy
éreztesék hatalmuk, mely csak itt van e
falak között, ügyfél jogon.

HAMSTETTER Valóban, ha belegondolok,
egyszerű emberi gyengeség, semmi több.
Ő itt ügyfél, kinek félik nevét, hisz a
pénz, mit itt hagy, jól jön a Hostague-
nak, s mindenkinek, ki ebből él.

RANDOLF Meg kell hagyni, így igaz.
Bárhogy változhat a világ, a lényeg
változatlan marad. Van, kit fizetnek, s
van, ki hajbókol emiatt. Egyik sem
őszinte, s mégis ez az álnok hízélgés
tartja életben a korforgást, minek révén
minden ügyfélnek hajbókol valaki, s
mindenki, ki pénzért hunyászkodik
valaki szemében ügyfél.

HAMSTETTER Ne búslakodjunk most
ezen! Inkább óva intelek az egyik
ügyfelünktől, ki ma ismét megjön, s
szerel. Tegnap egész éjjel bütykölte
masináját, ám az nem kelt életre.

RANDOLF Tán alkatrésznek volt híján,
mitől a művelet nem sikerülhetett?

HAMSTETTER Nem éppen, inkább esze
nem bizonyult elég csavarosnak, hogy
átlássa masinájának lényegét, s kiderítse,
amaz mitől nem működhet.

RANDOLF Légy nyugodt, cimbora! Résen
leszek, ahol lehet. Lesem a Hostague
kívánságát, bólogatok, mikor kell, s ha
lehet, bajba nem keveredek. Az

ügyfelekkel is tartom a távolságot, hogy kedveljenek meg, ha lehet, de felejtsem is el nyomban, mikor innen dolguk végeztével elmennek.

Mindketten el

MÁSODIK FELVONÁS

1. SZÍN

*A Hostague-k irodája. Mindenki csendesen
végzi a napi teendőit.
Az ajtón belép Viktorino.*

- VIKTORINO Jó reggelt, urak!
Lám, mindenki milyen átszellemülten
temetkezik a munkába. Feladatot
kaptunk talán, így hétfő reggel? Igaz,
most akár az egész Tartalmlet házzal
szembe szálllok, ha úgy sejtem, igazam
van, ha pedig nincs, akkor annál inkább,
nehogy folt essen a Hostague ház
becsületén.
- ALEXANDER Csendesebben, jó uram!
Nem ég a ház, s az sem hiányzik, hogy
felgyújtsa valaki kedvtelésből csupán,
csakhogy lássa hogy ég porig.
- VIKTORINO Persze, persze, jó Alexander!
Tudom, hogy nem jó megzavarni a
békét, ami amúgy is nagy kincs ebben a
házban. Csak amúgy lelkesedésből
mondtam, mit mondtam. Meg aztán ránk
virradt egy új hét tele teendővel, mi még
előttünk áll. Ki gyújtaná szívesen a
házat, ha maga is benne éghet, nem
igaz?
- DÁNIEL Egyet azért ismerek, ki ilyen, s
épp az imént érkezett meg nagy hévvel,
szétkergetve a ránk telepedett csendet.
(*mosolyog*)
- VIKTORINO Ismerem tán az illetőt?
- GULIVER Az attól függ, hogy elég jól
ismered-e önmagad.
- VIKTORINO (nevetve) Így állunk hát,
hármán egy ellen. Ez szép, mondhatom.
- RANDOLF Itt volnék még én is, ha
szólhatok egy szót.
- VIKTORINO Már miért ne szólhatnál?
Hiszen téged is érint itt minden történés,
még ha kevésbé is. Más kérdés, hogy mit

hozol ezzel magad és a többi íródeák fejére. Ez lehet jó, s rossz egyaránt.

RANDOLF Épp ezért szólok én is, hiszen meg kell valljam, nem kedvelem a háborút, inkább a béke az, mi szívemhez közelít.

VIKTORINO Visszarettenél egy aprócska feladattól, mit menten kiosztok neked? Nem ezt vártam tőled Randolph. Igaz, ha hullanak a fejek, te is könnyen elveszítheted a tiédet. (*felkacag*) No de csak vicceltem veled, fejed marad a helyén, minden rendben lesz.

RANDOLF (*magában motyogva*) Már azt hittem fejemre hoztam a bajt, mert szóltam, de ezegyszer úgy tűnik, megúsztam.

VIKTORINO Na persze a feladat tekintetében nem tréfáltam, valóban menten kiosztom neked.

RANDOLF Maradtam volna inkább hallgatag. Inkább elnézek a gépterem felé, hogy elébe menjek a továbbiaknak. (*Elsiet a gépterem felé*)

ALEXANDER Azért az érdekelne Viktorino, hogy miből fakad ez a jókedv. Jól telt tán a hétvége? Netán egy kedves fehérnép karjaiban gyűjtötted ezt a pihent erőt, melyet most ránk borítasz nagy hirtelen?

VIKTORINO Jogos e kérdés, meg kell hagyni, de nem fehérnép áll e mögött, csak egy kellemes hétvége, mit legújabb kedvtelésemenek szentelhettem.

DÁNIEL Ha nem nő, akkor valami értelmetlen játék újra, mit Viktorino masináján játszik. Felesleges időpocsékolás egy képzelt világban elérjen képzelt célokat.

ALEXANDER Az lehet. Legutóbb is, mikor hajóskapitányként küldött megannyi bruttóregiszter tonnát hullámsírba, egy olyan háborút szimulálva, mit már azelőtt elvesztettek a valóságban, mielőtt megszületett.

VIKTORINO Közel jártok az igazsághoz.

De ez alkalommal nem süllyesztettem,
hanem építettem valamit.

DÁNIEL Süllyeszteni vagy építeni, nem
egyre megy?

VIKTORINO Igen is, meg nem is.

Rombolni könnyebb, mint építeni, de
nem ez a lényeg. A szimuláció maga, mi
éltet. Kipróbálni azt, mit életben nem
lehet. Jól lehet, ez tűnhet
időpocsékolásnak, de nekem ezzel kell
megbékélnem.

ALEXANDER Miért kellene? Felváltani a
valóságot a képzelettel? Valaki tán
kényszerít, hogy így tegyél. Megtiltotta
valaki, hogy éld a valós életet?

VIKTORINO Én magam. De ez most nem
érdekes. Mindenki játszik valahol, de én
inkább a gépemen egy képzeletbeli
világban, ahol kevésbé árthatok másnak,
s ami fontosabb, még kevésbé árthatnak
nekem. *(félre)* Más részről manapság
csak én álmodom a világot, s senki sincs
a végtelenben, ki álmodna engem.

*Kopognak az ajtón. Almásy lép be
Józsúával.*

ALMÁSY Jó napot, uraim! Felkísértem ezt
az urat, kit Józsúának hívnak. Valami
kőművesféle.

VIKTORINO Köszönjük a segítségét, hogy
elénk vezette!

ALMÁSY Akkor további jó munkát! *(El)*

VIKTORINO Mi járatban, mester uram?

Almásy ismét visszajön

ALMÁSY Majd elfelejtettem, vár még
valaki a portán arra, hogy beléphessen,
de őt még nem eresztettem be, míg meg
nem győződtem, minden rendben van-e.

VIKTORINO Ha elárulja nevét, talán meg
tudom mondani, kiféle az illető.

ALMÁSY *(gondolkodva)* Ejnye no, az előbb
itt volt még nyelvem hegyén, de

elfeledtem. Valami tájék féle van a nevében. Talán Almásy.

VIKTORINO Magát is Almásynak hívják, ha jól tudom. Minő véletlen lenne. Biztos ön ebben?

ALMÁSY Milyen igaz! Meg aztán az nem is tájnév. Mecseky, ez lesz az! De nem is hagyom magára tovább lent, elvégre ki tudja kiféle, s miért jött.

VIKTORINO Ezt bölcsen teszi, Almásy uram!

Almásy távozik.

VIKTORINO (*Józsua felé fordulva*) Halljuk hát, mi járatban itt, minálunk? Tán elhelyezné gépét termeinkben, vagy más az indíttatás?

JÓZSUA Nem élek én a technika ezen lehetőségével. Meg aztán nem is lenne mit maguk elé hoznom. Az igazat megvallva nem is magamtól jöttem, hanem hivattak.

VIKTORINO Tudja-e azt, hogy miért, s ki hívatta? Ha igen, menten utána járok e dolognak.

JÓZSUA Gondolom, építeni kell, vagy csinosítani a házon valamit. Esetleg bontani. Szinte mindegy, minek indul, a végeredmény lehet ez, s amaz.

VIKTORINO Maga hát építész? Hisz ez nagyszerű, menten az örgróf elé vezetem, valószínűleg ő hívatta ide.

Juhász érkezik

JUHÁSZ Köszöntelek bennetek, ifjak, kik itt sötétben bujkáltok, nap, mint nap. (*Felkacsolja a világítást*)

VIKTORINO Nem bujkálunk mi senki s semmi elől, csupán szemünk kívánja jobban a természetet, mint a mesterséges fényt.

JUHÁSZ A természetesnél valóban nincs kívánatosabb, de ha nincs természetes fény, akkor azért a mesterséges elkél.

Látom, mindenki itt van, s szorgosan ténykedik valamin. Figyeljete most egy perce mindannyian! Ma sok a teendőnk, mit el kell végeznünk együtt. Érkezik egy építész, kit egyenesen hozzám vezessetek, s kiléte maradjon titokban, ha lehet. Érkezik még más is, ki nem kevésbé fontos. Auditor, vagy ellenőr, kinek hogy tetszik jobban. Ő kérdésekkel bombáz majd minket minden felől, s kíváncsi arra, hogy mi miként felelünk azokra. Mindenkinek legyen helyén az esze, s ne hagyja, hogy az Auditor nála furmányosabb legyen.

VIKTORINO Jelentem, a két személy közül az egyik már itt is van, ám személye már aligha maradhat titokban. Itt áll, Józsuá, az építész, ki az imént érkezett. Hanem erről az Auditorról mit tudhatunk még? Mi az, mitől óvakodjunk, s kerüljük, ha lehet?

JUHÁSZ Az építészt bízzátok rám a továbbiakban! Az Auditorról következőket mondom el nektek. Kérdésit hallgassátok figyelmesen! Ha valamilyen kérdésére azonnal nem megy a felelet, kendőzzétek megdöbbenésetek. Még ha távol is áll a valóságtól, legyen az ő szája íze szerinti a felelet. Ha ez esetleg nem menne ilyen könnyen, hívjatok segítségül engem, vagy a hálózat sűrűjét, mi a mai napon minden rosszat elpalástol, s csak azt mutatja, mi Auditorunknak tetszhet.

VIKTORINO A módját már értem, ám értelmét még nem egészen. Ha netán ezt a bölcsesség lámpásával jobban megvilágítanád, akkor végképp eloszlana az Auditort övező homály.

JUHÁSZ Ez már fogós kérdés, de megpróbálom, bár nehéz olyannak értelmet adni, minek inkább látszata, mintsem logikája lenne. A lényeg, hogy hiába döngöztük mellkasunk, s mondjuk, hogy itt minden a legnagyobb rendben, ha nem tudjuk bizonyítani igazunk. Erre

találták ki ezeket a külső céheket, kik megmondják másoknak, mit, s hogyan tegyenek. Mindenről bizonylat, s papír, minden szabályozva, hogy sehová se csúszhasson hiba. Az Auditor dolga, hogy elmondja, miben hibás még a rendszer, s mitől nem olyan, minek valaki pihe-puha álmok között révedezve megálmodta.

VIKTORINO Hadd foglaljam össze akkor, mit az imént tőled hallottam. Adott egy ideál, mit mi vakon kívánunk követni, hogy elmondhassuk, csipetnyi porszem sem kerülhet a gépezetbe ezután. Hogy szavunk bizonyítást nyerjen, ideküldenek ellenőrt, hogy vizsgálja felül minden lépésünk. Ám túlzottan nagy ára lenne, felfedni a valót, inkább átlépünk ezen álmokképbe, mint Tükörország kapuján, hogy mondhassuk; tudjuk mi, mi teendők. Cserébe felhúzzhatjuk az újabb címet címerünk mellé.

JUHÁSZ Részben igaz, mint mondtál, bár ezt el nem ismerhetem, mivel fontos lépésként ez alkalommal mind úgy teszünk, mintha Tükörország lenne a valóság, s a való a hitvány tükörkép csupán. Így hát a válaszom határozott nem. *(El)*

VIKTORINO *(halkan)* Furcsa e játék, de ha ezt kéri a közönség, játszunk így eztán.

2. SZÍN

Porta. A fülkében Almásy. Thomas érkezik, külsőre zaklatottan, kezében egy női kabáttal. Egyenesen felfelé indul, de Almásy visszatartja.

ALMÁSY Hová, hová, fiatalúr? Valami keresni valója lenne talán itt?

THOMAS Keresni valóm valóban akad, s nem ajánlom, hogy bárki is utamat állja! Látom, magának ez hivatása, hogy gáncsot vessen, mindenkinek, ki befelé halad. Essünk hát túl a formaságokon, s utána eressen át, de gyorsan!

ALMÁSY Csak semmi kapkodás! Valóban azért állok őrt, hogy akárki ne tolakodjon be e rezidencia ajtaján.

THOMAS Rajta hát, ne húzza az időm, s főképp türelmem, mi amúgy is fogytán.

ALMÁSY Kezdjük elején, diktálja először becses nevét!

THOMAS Thomas a becsületes nevem, s fő célom, hogy becsületen csorba ne is essen.

ALMÁSY Betűzze, legyen szíves!

THOMAS Ön most próbára tesz? Nem bonyolult-e név. Közel sem annyira, mint e helyzet, mit megoldok azon nyomban, ha átjutok a bejáraton.

ALMÁSY Nézze el nekem, de előttem eme ördögi masina, mibe nevét nekem be kell gépelnem, s higgye el egyszerre

gépelnem, s megjegyezni neveket nem egyszerű feladat.

THOMAS Jól van, legyen meg akarata
(*lebetűzi*) Utamra enged-e végre ezek után?

ALMÁSY Közel már a perc, mikor beengedem, de ennyivel azért még nem ússza meg. Tudom már nevét, de nem tudom, a célt, miért belép.

THOMAS Azt kérdi, mi célom? Hát legyen, kitárom sorban. Reggel váltam el kedvesemtől, kit ebbe a házba szólít a kötelesség minden áldott nap. Elválva feladatot bízott rám, hogy látogassam meg a mosodát, s adjak be néhány ruhát, tisztítás végett. Köztük ezt is, mi asszonyom gúnyája, miben a tegnapi bálban ékeskedett (*megrázza kabátot kezében*) Mikor odaértem, kiürítettem zsebeit, az egyikben egy papír fecnit leltem. Elfutott a düh, amit megnéztem, mert nem volt az más, mint egy szerelmes levélke. Azt keresem, ki ezt hűséges kedvesem zsebébe rejtette. Úgy sejtem, innen való a gaz.

ALMÁSY Ez túl hosszú. Rövidebben nem lehetne összefoglalni e célt? Na várjon, egyszerűen csak annyit írok; féltékenység.

THOMAS Véget ért-e a kérdések sora már, s mehetek-e végre utamra, hogy elkapjam e latort?

ALMÁSY Nem úgy az, még pár rubrika hátra van, mit ki kell töltenem. No lássuk! Kihez jött név szerint?

THOMAS Most viccel velem? Ha tudnám ki az, ki ezt írta, már nem itt lenne, hanem talán kórházban. Az a haramia, útonálló, kinek más asszonyára fáj a foga.

ALMÁSY (*bosszúsan*) Azt azért már mégsem írhatom, hogy haramia!

THOMAS Akkor írja ezt; Kékharisnya!

ALMÁSY Rendben ezzel megvolnánk. Kell még egy kísérő is, ki magát az épületben vezeti.

THOMAS Vezetem én saját magam, nem kell, hogy más vezessen, különösen nem, tévutakra. *(Bosszúsan elindul a lépcsőn felfelé)*

Almásy utána eredne, de ekkor Háry érkezik, úgyhogy hagyja, hadd menjen.

ALMÁSY *(halkan)* Itt van újra Háry is, ki majdnem egész éjszakáját itt töltötte előző nap.

3. SZÍN

A Hostague nagy terme, hol a gépeket tartják, s annak előtere. Randolph jó.

RANDOLF Itt legalább kiszellőztethetem fejem, s legalább takarossá varázsolom ezt a helyet. Összerendezem, mit az ügyfelek előző este szédültak, munkájuk közben, észre sem véve magukat. *(rendezgeti az előteret)*

Thomas jó

THOMAS Hét, te fiú, jer csak ide!

RANDOLF *(halkan)* Na, már kezdődik is a mai megpróbáltatás. Biztosan a tegnapi ügyfél, ki ma folytatja ott gépe szerelését, hol tegnap abbahagyta. Megpróbálja ismét azt, mit tegnap is hiába próbált. Mondták a többiek, hogy szinte becézi a gépét, mintha legalább ember lenne. Ha beszél róla, akkor is úgy teszi, mintha kedvese lenne.

THOMAS Ne tedd próbára béketúrémem! Most még segítségemre, de később ellenségem is lehetsz.

RANDOLF Fogjunk hát neki a dolognak, s végezzük betű szerint, ahogy a szabályzatban rendeltetett. Mondja meg hát nekem masinája számát s a titkos jelszót, mit ez követ.

THOMAS Erre felelj nekem! Felismered e írást? *(leteszi Randolph elé a papírdarabot)*

RANDOLF (*halkan*) Semmi kétség, jó
Hamstetter cimbora joggal óvott ettől az
embertől. Úgy érzem nincs jó válasz a
kérdésre, inkább hívok egy Hostague-t,
az majd elrendezi e kérdést rögvest, s
senkinek sem esik baja. (*hangosan*)
Várjon itt, jó uram, hívok valakit, ki
nálam jobban ért ehhez! (*El*)

THOMAS Gyanúm beigazolódni látszik, ha
ily egyszerű kérdésre ilyen válasz
születik. Úgy érzem, nem jöttem ide
hiába, valami büzlik Dániában.
Háry érkezik jókedvűen

HÁRY Tiszteletem, cimbora! Maga is vár
sorára, mint az ügyfelek szoktak erre
fele?

THOMAS Én nem vagyok sem cimbora,
sem ügyfél e helyen.

HÁRY Távoll álljon tőlem, hogy
megbántsam, csak dühösnek tűnt, ahogy
ott állt. Azt hittem valamit itt követtek el
maga ellen.

THOMAS Elkövettek valóban, de nem
most, hanem már annak előtte, s ma én
leszek az, ki valamit elkövet.

HÁRY Akkor eszerint várhatok soromra,
míg kedvesemhez jutok, ki tegnap este
óta egyfolytában fejében jár.

THOMAS (*halkan*) Várjunk csak egy
percet! Ez az alak lenne, ki tegnap este
kedvesemhez közeledett? (*hangosan*)
Hogy mondta, uram? Nem értettem
pontosan. Találkája van itt valakivel, kit
tegnap este ismert meg?

HÁRY Találkám van bizony, de nem tegnap
óta ismerem. Régebben volt az már,
amikor féltő gonddal ide kísértem. Azóta
itt találkozom vele, s nem otthon, hisz ez
biztosabb. Ma azért jöttem hozzá, hogy
berakjam neki merevlemezem.

THOMAS (*félre*) Ő lesz az, most már
biztos. (*hangosan*) Elég, ne legyen
ennyire ízetlen! Különben is, maga
ennyire gyáva? Legalább tartaná otthon,
mi ezek szerint a maga számára is

legkedvesebb. Elrejtteni itt, s röpké
légyottokra szorítkozni. Tán ennyire
rongy ember maga?

HÁRY Azért ez egy kissé túlzás! Nem
gondolja? Hiszen csak pár perce láttam
meg magát, s máris szemrehányást tesz?
Igen, belátom, tarthatnám otthon is, de
van annak egy-két akadálya.

THOMAS (*félre*) Türtöztetem magam még
néhány pillanatig, de csak hogy
megtudjam, ez az ember micsoda
hitvány alak.

HÁRY Az első gond, hogy nem az enyém
teljesen. Én csak egy vagyok, ki hozzá
férhet, s gondozhatja.

THOMAS Legalább beismeri, hogy másé, s
nem magáé egészen. Ebben legalább
mutat egy kis gerincet, még ha nem is
lesz sokáig az a gerinc egészben.

HÁRY Már hogy tagadhatnám, hisz papír
van róla, hogy nem csak én vagyok az,
ki hozzá bejöhethet.

THOMAS (*megrökönyödve*) Papír, hát
micsoda hely ez?

HÁRY Itt mindenről engedély kell. Ha ez
magának újdonság, akkor jobb, ha keres
egy másik helyet. Engedélyhez van
kötve, hogy vele pontosan ki-mit tehet.
Én például fizikailag hozzá is érhetek, de
van, ki csak kérheti, hogy tegyenek vele
ezt-azt. Példának okáért, ha valakinek
nincs gusztusa bejönni hozzá, csak
megkér valakit itt helyben, s az lerendezi
őt helyette egy pillanat alatt.

THOMAS Elég e gyalázatból! Még egy szó,
s felnégyelem. Kapjam csak kezem
közé, s meglátja nekem milyen az
engedélyem. (*felé rohan*)

HÁRY (*elszalad*) Ez örült egészen, valaki
segítsen!

*Thomas utána szalad. Randolph érkezik
vissza, nyomában Viktorinival.*

VIKTORINO Hadd lássam! Ki az, ki
furfangos kérdésével veled ily rútul
kibabrált?

RANDOLF Az előbb, még itt volt egy férfi,
kezében valami kézzel írt fecnival. Azt
kérdelte felismerem-e. Mivel nem
tudtam, mi végre kérdezi, inkább
hívtalak téged.

VIKTORINO Jól tetted, de úgy látszik,
emberünk mindkettőnket próbára tesz.
Maradj itt, hű Randolf, míg kézre nem
kerítem az eltűnt ismeretlent. *(El)*

RANDOLF Megint magam maradtam.
Folytassuk hát ott a rendrakást, hol abba
hagytam, hogy valamiféle pofája legyen
e helynek.

*Mecseky jelenik meg a háta mögött,
miközben Randolf rendezget a szobában.*

MECSEKY Próbáljuk elfedni az igazságot,
barátom? Jobb színben tüntetjük fel a
környezetet?

RANDOLF Nem ijesztgessen, kend. Nem
ártottam én magának, ezért maga se
bántson engem. Csak sebtében
rendezgetem a termet, hogy ki betoppan,
jól érezze magát e helyen. Tán bűn ez?

MECSEKY Nem, egyáltalán nem, csak az
időzítés furcsa kissé. Miért nem akkor
történt ez meg, mikor még nem voltam
itt, de leginkább a kérdés az, hogy
megtörtént volna-e, ha egyáltalán nem is
jövök?

RANDOLF *(félre)* Már érzem, ez sem lesz
egy könnyű eset, ám történjen bármi, ezt
egyedül elintéznem. Még ha fortélyt kell
is bevetnem, el nem rettenek.

(hangosan) Már hogyné történt volna, jó
uram. Szeretjük mi a vendéget, érkezzen
az kora reggel, vagy késő este, ugyanazt
a vendégszeretetet s kedvességet kapja
meg.

MECSEKY Jól van, most az egyszer hiszek
neked. Hanem, felelj még pár
kérdésemre. Tudod-e ki vagyok én?

RANDOLF Bevallom, kicsit meglep
kérdése, de az igazság az, hogy
fogalmam sincsen, hisz még nem
mondta nevét nekem.

MECSEKY Ez jó válasz. Menjünk tovább!

RANDOLF Ha magának jó az, hogy nem
ismerik, hát válják egészségére. Állok
elébe a következő kérdésnek.

MECSEKY Ha netán azt kérném magától,
mutassa meg három esztendőre
visszamenőleg, hogy ki hozott be ide
olyan számítógépet, mi súlyosabb volt,
mint egy mázsa, mit felelne?

RANDOLF Hogy furfangos kérdésére
őszinte szóval feleljek, azt mondanám,
hogy először a hideg rázna ki egészen.
Majd mikor megnyugvást találnék, s
magamban meghánynám-vetném,
milyen ember tenne fel efféle
kérdéseket, azt felelném, sejtésem sincs
felőle.

MECSEKY (*jegyzetel*) Ez a válasz részben
jó, s részben rossz. Őszinte, ami jó, nem
kendőzi a hiány tényét, ami viszont
negatívba fordítja a mérleget. Fűzzük
azonban tovább az előző gondolatot. Mit
tenne akkor, ha nagyméretű
számítógépet bíznanak magára, hogy
helyezze a Hostague gépteremben?

RANDOLF Először is magamban kicsikét
káromkodnék, s átkoznám kissé annak
felmenőjét, ki nem tudta kisebb helyen
összezsúfolni azt a ketyerét.
Továbbmenve átgondolnám, hogy mi
lett volna, ha éppen elcserélem a
műszakom, s ezzel megúszom a
cipekedés terhét. Mikorra azonban
elűzném fejemből ezen démonokat, nem
lennék rest, s menten keresnék egy
takaros polcot az új jövevénynek.

MECSEKY Hogyan választana a témérdek
hely közül? Gondolom, le van ez írva
valahol, hogy ne kútfőből menjen ez a
keresés.

RANDOLF Az lehet, hogy valahol írva
vagyon, de kérem, kinek van arra ideje

manapság, hogy egész napon át
 olvasgasson. Keresek egy szép zugot, mi
 szemre stimmel, s oda rakom. Fejben
 van itt a lényeg, meg aztán segít a
 józanész is ebben. Van minek súlya, s
 van, minek formája alapján keresek
 helyet. Elvégre a házat sem a tetőnél
 építik, hanem az alapoknál. Persze meg
 lehet adni a módját, s betű szerint leírni
 mindenki dolgát, de néha felesleges.
 MECSEKY Rendben, egyelőre ennyi.
 Köszönöm barátom, megyek! (El)

Randolf is elmegy. Viktorino jó vissza.

VIKTORINO Nincs itt senki, mindenkit a
 föld nyelt el? Égre-földre kerestem, ki
 papírdarabot lobogtatva vont a kérdőre
 Randolfot, de semmi nyoma. Ráadásul
 ügyfelünk is eltűnt, bár az nem nagy
 veszteség, valamikor csak előkerül, hisz
 e gépterem második otthona. *(megáll az
 előteret és géptermet elválasztó üvegfal
 előtt)* Érdekes ez a gépterem. Megannyi
 gépezet sorakozik a polcokon, s mégis,
 most látványuk milyen rideg. Le kéne
 nyugözzön ez a rendezett
 összevisszaság, most mégis taszít ez az
 embertelen kuszaság. Emberkéz
 gyártotta gépek, melyeknek mégis
 hatalmuk van alkotójuk felett. Mi
 álmodtuk őket, s mégis mi szolgáljuk a
 létrehozott gépezeteket. Ez lenne a
 technika kora? Egy halom drót,
 mágneses korong, s csomó miniatürizált
 csoda? Ha eltűnne mindenki, csak ez
 maradna, meddig szolgálna
 tanúbizonyságul, hogy létrehoztunk
 valami nagyszerűt? Valaha ez a látvány
 magával ragadott, ma még is azt kell
 mondanom, áram nélkül nem lenne ez
 több csupán, mint apró gonddal
 megmunkált homok. (El)

HARMADIK FELVONÁS

1. SZÍN

*Hostague iroda. Santiago érkezik,
nyomában Durvnyékkal. A teremben még
Alexander, Dániel, Guliver és Viktorino.*

SANTIAGO Üdv néktek, jó urak! Gulivert
keressük. Itt van-e?

GULIVER Éppen szerencsétek van, hogy itt
vagyok még, hisz a raktárba indultam én
éppen, hogy a ház készleteit felmérjem.

DURVNYÉK Akkor bizony tényleg jól
időztítettük érkezésünk, Santiago uram!

SANTIAGO (*Durvnyéknek halkán*) Semmi
kétség, az egyszer már biztos, de vajon
megvárát-e minket Guliver, mielőtt
célunkhoz jutunk?

GULIVER Aztán miben lehetek
segítségetekre, hadd hallom? Talán
újabb csapdákra volna szükségtek, hogy
megerősítsétek a Délvidéket?

SANTIAGO Valóban ezért járultunk
hozzád. Csapdáink elfogytak egészen, s
tárva-nyitva a Délvidék, így most átjutni
a határon nem túl nagy ördögösség. Adj
hát nekünk úja csapdákat, hogy újra
biztossá tegyünk védőbástyáinkat!

GULIVER Rendben, de nem olyan egyszerű
az, mint hiszed. Míg átnézem a
készleteim, s eltalálom melyik mire lett
szánva, ráadásul még a kiadás tényét is
leadminisztrálom, s ez eltart egy keveset.
Javaslom, menjetek addig utatokra, s ha
megvagyok, a csapdákat majd elétek
rakom.

SANTIAGO Rendben, legyen meg akaratod,
de légy meg vele napnyugtáig, hogy
fejem nyugodtan hajthassam álomra, s
mi fontosabb, végezhessek
előkészítésükkel még munkaidőm lejárta
előtt!

Santiago és Durvnyék el

VIKTORINO Guliver, nem voltál te túl engedékeny az urakkal? Jelezték-e szándékok ezt megelőzően te néked, vagy csak úgy rád törtek, mikor megkívták e javakat?

GULIVER Nem jelezték, mint rendesen, de én már lemondta arról, hogy a javak szétosztásába valamiféle rendszert vigyek.

VIKTORINO Nem úgy a! Hol marad így a rend, ha nincs rendszer, mi az egésznek gerince? Ne add be ily könnyen derekad! A rendszer tán szorít az elején, de ha már az elején félredobod a kénylemért, sohasem fogja vezetni utadat.

GULIVER Próbáltam szoktatni én őket rendre, s a többi Tartalmletet is egyaránt, de hasztalan. Hisz elég, ha Peter de Pomix bizalmas levelet intéz az urakhoz, mitől mind ajtóm előtt sorakoznak, aztán a kérések csak úgy záporoznak.

Palerm jő

PALERM Köszöntelek titeket, de nem zavarok sokat, szinte rögtön megyek. Szavam nem is szaporítom, csak annyit mondok, messzi földre, önkéntes száműzetésbe megyek, hol nincs se Tartalmlet se Hostague.

VIKTORINO Ég veled!

Palerm kifelé indulna, de visszafordul.

PALERM Az imént azt mondtam, rövid leszek, de biztosan túl rövid volt, mit mondtam, s a lényeg elveszett. Nem jövök többé e földre.

VIKTORNIO Igaz, hadd gondolom át újra szavaim, mit az imént búcsúzóul hozzád intéztem. Jobban átgondolva mégis csak ennyit mondok; Ég veled!

PALERM Ez roppant érdekes szememben, hisz több, mint négy éve szolgálunk mindketten e házakban, s mikor ez

megszakad végső köszönésemre ez a felelet.

VIKTORINO Ejnye no. Valóban ennyi ideje, mióta a két ház tagjaiként egymásra acsarkodunk? Igen, ez könnyen meglehet. Rendben, gyors mérleget vonok magamban, aztán meglátjuk milyen lesz az utolsó felelet. Jól lehet, én régebben vagyok Hostague, mint a ház létezett. Ez kissé furcsa, de a végeredmény számára érdektelen. Nem számít az, ki mióta viselni a címet, különösen akkor, ha számba veszem, szinte te voltál az első Tartalmlet. Pont ez az, miért megint csak azt mondom - Ég veled! De ne mondjunk ítéletet ily gyorsan, had vegyem számba, mit ténykedtél ittléted alatt. Mi nevedhez köthető, s távozásod után űrt hagy, mi mások által igen nehezen kitölthető. Biztosan eszemmel van hiba, vagy tán munkádat nem ismertem egészen, de üres e lista. Persze nem akarok hiúak tűnni, s vegyük úgy, hogy ha egyszer engem is elküldenek, engem sem siratnak. Épp ezért két senki hogy is köszönhetné egymást utoljára? Másodszor is – Ég veled! Jól lehet egy, s mást most így könnyen felidézhetek, köztük sok leveled, mik munkánk során az én levelemre születtek. Megannyi gáncs, s cselszövés, mitől képzeletben néha ott általam egy penge élén. S bár fentről nem nézték jó szemmel, s könnyen porba hullhatott volna mindkettőnk feje. Szívemben azonban nem maradt hátra harag, s gyűlölet, hisz mindketten túléltek e halálos csörtéket, s épp ezért legyen ez a köszönés képzeletben az utolsó végén, mint egy visszavonhatatlan viaszpecsét – Ég veled!

Palerm el. László érkezik meg.

VIKTORINO László, legfőbb cimborám!

Merre jártál? Már hiányoltam jelenléted.

LÁSZLÓ Teendőim hosszú sora szólított el a háztól, amiért egy hete nem mutatkoztam.

VIKTORINO No és mit végeztél ezekből be?

LÁSZLÓ Az igazság az, hogy nem sokat, sőt szinte a semminél is kevesebbet, ha az lehetséges volna. Itt van például ez a parkettázás, mit célul tűztem magam elé, hogy a családi lakot csinosítsam. Azt gondolnád, hogy csak nekifogsz, s menten végez is vele, ám csak menet közben jössz rá, mennyi idő kell, ha a munkád nem csak úgy összecsapod. Két sort raktam így le, de azt is visszaszedtem, mert már elején elhibáztam.

VIKTORINO Egyet se félj, cimborá, egyszer megleszel majd vele! Hanem a birtokon mit végeztél, mint legfőbb tanácsadó?

LÁSZLÓ Arról már nem is szólok szívesen, hisz minden bajnak megoldása fejemben, csak senki sincs, ki hallgatna intelmeimre. Pedig a bajt én jó előre látom, de farkast én már többé nemigen kiáltok.

Kathe jó

LÁSZLÓ Kit látnak szemeim? Kathe, ki megújult testben érkezik?

KATHE Jó napot neked is, László uram! Testem ugyanaz, mint annak előtte. Inkább szemed kíván valami újat felfedezni rajta, mit annak előtte figyelmetlenségéből sosem.

VIKTORINO Én inkább elvonulok, hogy csipkelődések ne zavarjam. *(El)*

LÁSZLÓ Ugyan már, nincs itt mit megzavarni, hiszen csak barátin köszörülöm Kathe-en nyelvemet.

KATHE Jobban tennéd, ha inkább keresnél nyelved számára ez alkalommal másik

köszörűkövet. Ma nem vagyok olyan hangulatban, hogy velem élcélődjenek. LÁSZLÓ Úgy? Szóval valamit rejtegetsz a világ elől, érzem.

KATHE Mondtam az imént, ma nincs ínyemre ezt hallgatni. Inkább nem zavarlak látványommal ma többet, hogy ne szolgáljak vörös posztóként, mit szarvként szűrő szavaid kergetnek. (El)

LÁSZLÓ Ma gyorsabban elszökött, mint szokott. Mintha valóban lenne valami változás. Tán keble dúsabb, vagy csak hajviselete más?

2. SZÍN

Konyha. Mikrohullámú sütő mellett pár, látványra éppen nem túl pazar, dobozos étel. Kathe és Fermióna jő.

FERMIÓNA Rossz hírekkel szolgálhatok, jó barátném.

KATHE Azt hiszem, ez a nap már csak rosszabb lehet, mint ahogy most áll. Rajta, ne kímélj, mondjad szaporán!

FERMIÓNA Utána érdeklődtem annak az illetőnek, kiről reggel beszéltem. Arról van szó, ki levélkét kabátod zsebébe csempészte. Nem ismertem ugyan személy szerint az illetőt, de mindig van valaki két idegen közt, ki összeköti őket, egy közös ismerős. Ahogy nyomozásom folytattam, megtudtam, hogy a baj nagyobb, mint az reggel látszott. Megtudtam ugyanis, hogy a szerény fiú csak játszotta a félszeget, valójában van menyasszony oldalán, ki tud mindent, s most a szóbeszéd szerint ide tart, ebbe az épületbe.

KATHE Ez borzalmas! Mivel érdekelttem ki, hogy életem alakulása ma ilyen mostoha? Rendben, beszélek vele, hiszen ez semmi több, csak ostoba félreértés, mit két női lélek könnyedén elrendezhet.

FERMIÓNA Azért mégsem oly egyszerű ez a helyzet. Két női lélek, mint hatalmas

mágnes, vonzza egymást, de taszítja is,
ha köztük pör támad. S jaj, ha két nő
összevész, enyhülésre a világmindenség
minden ideje is kevés. Két kontinens
nem közelít olyan lassan egymáshoz, mit
két nő, ki egymással hadba lép.

*Kathe és Fermióna el. Juhász jön ebédjéért,
mögötte Alexander kávécsészéjével.*

JUHÁSZ Jó, hogy jössz, Alexander!

Csatlakozz hozzám egy perce, hogy
valamit megosszak veled.

ALEXANDER Halljuk! Mi volna az?

JUHÁSZ A reggeli építész, Józsva
mondandóm fő szereplője. Kértelek
benneteket, hogy léte maradjon titokban,
s okkal tettem ezt. Egy fala épít nekünk
a mai nap folyamán, ám hogy mit rejt
majd e fal, azt neked sem árulhatom el.
Rád bízom az embert, s te felelsz, hogy a
fal álljon estére. Annak módját, hogy
miként viszed véghez ezt a feladatot, rád
bízom egészen.

ALEXANDER *(félre)* Ezt megint jól
kifogtam. Nem először kapok olyat
feladatul, minek kiinduló pontja sem
tisztá egészen, nem beszélve értelméről,
mi teljesen homályban lapul. *(hangosan)*
Ha szabad kérdeznem, mi van, ha kész a
fal, s nem olyan lesz, mire gondoltál
képzletedben? Nem volna-e jobb, ha
körülrírnád jobban?

JUHÁSZ Sajnos nem tehetem, kezem
megkötve egészen. Csak ennyit, mit
tudnod kell egyelőre, s most menj!

ALEXANDER Azonnal intézkedem, de
kávémat még kitölteném, ha annyi még
belefér előtte.

JUHÁSZ Persze, annak semmi akadály, de
húzódjon túl sokáig ez kényszerszünet.

3. SZÍN

*Hostague gépterem előtere. Krizantén
érkezik.*

KRIZANTÉN Végre átjutottam a portán, mi nem volt egyszerű. Ki hinné, hogy ilyen tortúrát kell átvészelnem annak, ki férje urát kívánja látni csupán. A végén már azt hittem hozzávágok valamit a portás fejéhez, amiért ennyi ideig feltart egy asszonyt, ki ráadásul gyermeket vár. Addig is, míg férjem ideér, itt megpihenek kicsit, ezen a széken.

Kathe érkezik, rémület arccal, mit megpróbál palástolni.

KATHE *(félre)* Ó, uram, add, hogy ne ő legyen kéretlen udvarlóm menyasszonya! Hisz terhes e nő. Kétség nem fér hozzá, hasa ruhája alól kitüremkedik egészen. Most nagyon össze kell szednem magam, különben jaj lesz nekem. *(Krizanténhoz)* Isten hozta, kedves, remélem nem viselte meg az út, ilyen várandós állapotban. Biztosan nehéz lehet a teher, bármennyire is édes.

KRIZANTÉN *(félre)* Meglep e nő egészen. A lenti fogadtatás után váratlan a szívélyes fogadtatás. Túl szívélyes is. Tán akar e fehérség valamit tőlem. *(hangosan)* Köszönöm kedvességed,

drága teremtés, bár az élet még nem keresztelte utunkat egyszer sem.

KATHE Keresztelés? Ugyan, dehogy! Rossz a kicsengése ennek a szónak. Keresztelni, mint keresztbe tenni, vagy gátolni valakit valamiben. Nem is gondolok én erre, pláne akkor nem, ha egy ilyen kedves teremtés áll velem szemben.

KRIZANTÉN Zavarba hoznak szavaid, te lány. Én a kereszt szót egészen biztosan nem így értettem. Keresztelni, mint találkozni, csak ennyit tesz.

A háttérben egy pillanatra Kálmán szerzetes tűnik fel, majd rögtön tovább halad.

KATHE Milyen igaz! Vagy mint a szerzetes, ki ott halad. Ő is kereszt, s mégis, keresztbe sem tesz senkinek. *(zavartan nevet)*

KRIZANTÉN Jól van hát. Ha ennyire zavar a szó, hát átfogalmazom. Életemben nem láttalak még sem erre, sem másfele.

KATHE Én sem, biztosíthatlak téged. Párodát sem, pedig látom, áldott állapotban vagy tőle. Ezzel persze nem azt mondom, hogy nem néznék meg titeket egy helyütt szívesen.

KRIZANTÉN Ha kedved úgy tartja, miért ne?

KATHE Ő is idejön?

KRIZANTÉN Már miért ne jönne, hisz azért vagyok én is itt, hogy lássam. Talán ebben valami kivetni valót találsz?

KATHE Istenemre, dehogy! Épp ez minden vágyam nagyon, hogy lássalak benneteket együtt, s mondatnak hangsúlya az együtt szócskán vagy. Addig is, hagylak pihenni, míg el nem jön eme nagyszerű alkalom. *(félre)* S persze remélve, hogy nem az lesz életem utolsó perce. *(El)*

KRIZANTÉN Ezt meg vajon mi lelte? Sántikál valamiben a lelke? E

nőszemély felébresztette rossz
előérzetem.

Viktorino érkezik

VIKTORINO Nocsak, kit vetett ide a sors,
egy kismamát? Segíthetek valamiben,
hölgyem? Meg kell valljam, nem túl
gyakran érkezik ide olyan, ki nem gépét,
hanem kicsiben saját lényét hozza elénk.
Ugye nem hagyja ránk, hogy helyezzük
el, hisz nem tudnánk hova, ez hely
gépeké, s nem embereké. (*elmosolyodik*)
Csak vicceltem, nyugalom, csak ez a
hely néha elragadja az embert a
valóságtól, de nagyon.

KRIZANTÉN Azt látom. Mintha kicsit örült
lenne errefelé mindenki.

VIKTORINO Az örült erős szó, de valóban,
azért egy csipetnyi belőle jelen van, nem
is tagadhatom. Ám térjünk vissza az
elejére! Miben lehetek segítségére?

KRIZANTÉN Kerítse elő férjemet
nyomban!

VIKTORINO Ez sem szokványos kérés. Itt
általában kábeleket kérnek, lemezt,
drótokat, meg effélét. Egy egész férjet
előkapni, nem könnyű eset. Adjon
támpontot nekem!

KRIZANTÉN Dániel neve, s vár engem,
úgy hiszem.

VIKTORINO Egy pillanat, akkor maga
bizonyára hites neje. Elnézést a neve
nem ugrik be hirtelen. Valami virágnév,
ha jól emlékszem. Talán Rozmaring?

KRIZANTÉN Ne bolondozzon itt velem!
Krizantén a nevem! Elmegyek addig a
mosdóba, de az ég szerelmére, hozza ide
addig a férjemet! (*El*)

Mecseky érkezik

MECSEKY (*félre*) Ezzel az alakkal
beszélhettem az imént, most megint
kikérdezem (*hangosan*) Egy szóra,
fiatalember, legyen szíves!

VIKTORINO Akár kettőre is, uram!

MECSEKY Az ellenőr vagyok biztosan
emlékszik, hogy már beszéltünk.

VIKTORINO (*félre*) Az ellenőr! Utazzunk
hát Tükörországban, mint azt tőlem
Juhász kérte. (*hangosan*) Hát persze,
napnál világosabban emlékeszem a meg
sem történt beszélgetésünkre.

MECSEKY Ha úgy alakulna, hogy az előbbi
ügyfél mégis itt hagyná, mit magával
hozott, milyen nyomtatványt töltene, s
hogyan helyezné el?

VIKTORINO (*félre*) Ez ravasz, meg kell
hagyni, biztosan Virágra gondol, s a
kisdedre. (*hangosan*) Rendben, vegyük
hát sorra. Először a szülészünkért
rohannék, kiből a szomszéd váróban ül
egymás mellett öt-hat. Vész esetére,
elvégre sosem lehet tudni, hogy mikor
kíván valaki elhelyezni egy gépteremben
gyermeket. Ha nem lenne még itt az
ideje, az sem túl nagy baj, mert
megindítjuk a szülést se perc alatt.
Ebben az esetben persze kell egy
nyomtatvány, melyben az alany
nyilatkozik, hogy ezt nem mi akartuk
ám.

MECSEKY (*jegyzetel*) Ez érdekes,
megnézhetek majd egy ilyet?

VIKTORINO Természetesen, de haladjunk
sorban. Ha sikerült szétszednünk anyát s
gyermeket, gondosan feliratozzuk őket,
nehogy utólag kavarodás legyen. Ha
ezzel megvolnánk, s súly szerint
osztályoztuk a kisdedet, gyerekágyba
tesszük, s keresünk neki egy békés
helyet.

MECSEKY (*jegyzetel*) No és hogy találja
meg a megfelelő helyet?

VIKTORINO Ön hogy keresné?

MECSEKY Jó, egyelőre ennyi elég lesz.
(*El*)

Kathe s Ferminóna jő

VIKTORINO Mi járatban erre, csodás
udvarhölgyek?

KATHE Hosszú azt szavakba önteni. Hol az
a nő, ki itt volt az előbb?

VIKTORINO Elment, de jön mindjárt. Míg
vissza nem ér, én is megyek, hogy férjét
idehozzam neki.

KATHE Ez már a vég, egészen biztos.

VIKTORINO (*félre*) Ezt meg mi lelte? (*El*)

KATHE Drága Fermióna, légy most
segítségemre!

FERMIÓNA Bárcsak lehetnék, de nem
tudok, más szívügyeit én meg nem
oldhatom.

Thomas jó

KATHE Te is itt vagy kedvesem?

THOMAS Gond ez talán?

KATHE Óh, egyáltalán nem. Látom,
kezedben hordozod kabátom, mit rád
bíztam reggel, mint véres bűnjelet, de
biztosíthatlak, mit benne találtál csak
egy ostoba félreértés terméke, hisz más
nem is lehet.

THOMAS Valóban ez ma a félreértések
délutánja. Egész idáig üldöztem egy
félnótást, kiről azt hittem kezét tette rád.
Mikor elkaptam, s már éppen teljesen
kicsavartam belőle a szuszt, derült fény a
tévedésre, hogy gépéről beszél, s nem
rólad. Még szerencse, hogy elkékülőben
lévő fejéből még jött annyi levegő, hogy
tévedésemnek okát felfedje előttem.
Azonban továbbra sem világos teljesen,
hogy mi végre ez a papír zsebedben.

KATHE Csak egy ostoba félreértés. Egy
férfi, ki félreértette tegnapi jelzéseimet a
bálban, mit neki sose küldtem.

THOMAS Valóban csak ennyi lenne?

KATHE Így bizony, istenemre! Azonban
van még egy aprócska bökkenő, a
férfinak nője, s maga is ide tart.
Gondolom, elégtételt kíván venni, abba a
téves hitben, hogy urára hálómat tegnap
kivettem.

Dániel s Krizantén érkezik, velük Viktorino

KATHE Hiszen ő Dániel, ki nem volt ott
tegnap a bálban. Tévedtem volna, mikor
az asszonyt megítéltem?

FERMIÓNA Őt láttad az előbb? Hisz ő
Krizantén, Dániel neje.

DÁNIEL Lám, milyen szépen együtt
vagyunk. Krizantén drágám, legalább
alkalmam nyílik bemutatni neked Kathe,
s Fermióna udvarhölgyeket, kik közül
Fermiónát már ismered, ha jól hiszem.
Bár Kathe izgatottnak tűnik, nem tudom,
mi végre.

KATHE Mindjárt megnyugszom, csak
adatok néhány percet! Hanem jó
Thomas add nekem ide már azt a levelet,
s tegyük pontot ennek a bohózatnak
végére.

Thomas odanyújtja a papírdarabot.

KATHE Most látom csak, mi van ezen
levélen. A régi vízvezeték szerelőm
száma, s az időpont, mikor meglátogat,
hogy rendbe tegye a vízcsapokat. Nem
hódoló volt akkor, csak egy régi ismerős,
kinek személye mára teljesen feledésbe
merült.

FERMIÓNA Ezért voltál vele olyan
közvetlen tegnap este? Én balga meg
félre értettem az egészet. Bocsásd meg
nekem, ha tudod! Csak a jó szándék
vezérelt.

KATHE Mindegy már, borítsunk fátlyat az
egészre.

*Eközben megérkezik Juhász, mögötte Peter
de Pomix.*

JUHÁSZ Nem láttatok-e erre egy embert, ki
kérdéz, s jegyzetel. Biztos forrásból
tudom, hogy itt jár valahol auditorunk.
Lopva jött, s valahol itt oson.

Alexander, Józua jó

ALEXANDER Jó uram, kész a fal, mit emeltettél. Áll, mint a cövek, s éppen helyén.

POMIX Jól hallok? Hátam mögött falat emelnek? Hogy van ez, Juhász uram?

JUHÁSZ Alexander, köszönöm a segítséget, s ha megbocsátotok, elvonulunk Pomix-al, s megbeszélünk békésen mindent.

JÓZSUA Nem akartam eddig túl ünneprontó lenni, de azért csak elmondom, siessenek a megbeszéléssel, mert a fal, mit reggel emeltem, már javában reped.

Juhász s Pomix el

VIKTORINO Azt még, hogy leülnek egymással szemben, elbírja képzeletem, de hogy békésen bármit is megbeszélnek, azt már kötve hiszem.

DÁNIEL Ezt hagyjuk rájuk, inkább ünnepeljünk együtt, hisz van minek. Eloszlottak körülöttünk a sötét fellegek.

Almásy érkezik, vele Felföldy.

ALMÁSY Fogtam egy betolakodót, kinek Felföldy neve. Valami iratot szorongat, s azt mondja ellenőr. Engem azonban nem tesz lóvá, hiszen abból már reggel beengedtem egyet.

VIKTORINO Hagyja csak itt, majd megoldjuk!

FELFÖLDY (*félre*) Azt hiszem, elbuktam, kár is tagadnom. Vár az istállótakarítás. Kezemben ugyan a szerződés, de most már nincs kiút.

VIKTORINO Felföldy, azt a jegyzetet, adja csak ide, hadd tépjem szét mielőbb.

FELFÖLDY Maga tudta, mi a célom vele?

VIKTORINO Mit tudom én, de gondolom, maga is olyan Auditor féle, ki sületlenségeket irkál jegyzeteibe.

FELFÖLDY Legyen, magát az ég küldte, nem tiltakozom.

Kálmán atya jó

KÁLMÁN Nicsak, micsoda tömeg. Talán
ünneplünk valamit? Adjatok egy poharat
gyorsan, ki ne hagyjatok! Nem is
kívánom feszegetni, hogy az ünneplés
mi körül forog. Rövidre fogom inkább –
Éljen a sok születésnapos!